

**Sermons By
William Marrion Branham**

“... in the days of the voice ...” Rev. 10:7

GUODĖJAS

Indianos valstija, JAV

1961 m. spalio 1 d.

Introduction

The remarkable ministry of William Branham was the response of the Holy Spirit to the prophecies of the Scriptures in Malachi 4:5,6, Luke 17:30, and Revelations 10:7. This worldwide ministry has been the culmination of many other Bible prophecies, and a continuation of the working of God by His Spirit at this End time. This ministry was spoken of in the Scriptures, to prepare the people for the Second Coming of Jesus Christ.

We pray that the printed Word will become written in your heart as you prayerfully read this message.

While every effort has been made to provide an accurate unabridged transcription, the English audio files are the best representation of the sermons spoken by Bro Branham.

Audio and transcribed versions of over 1,100 sermons preached by William Branham are available for free downloading and printing in many languages at:

www.messagehub.info

This work may be copied and distributed as long as it is copied entirely, not modified, and distributed free of charge.

O brangus, nuostabus
 Vardas džiaugsmo ir vilties!
 O brangus, nuostabus
 Vardas džiaugsmo ir vilties!

²⁰³ Mes sugiedosime dar vieną posmą, o po to paprašysiu vieno tarnautojo... Manau, jis yra graikas, kurį neseniai buvau susitikęs. Tiesiog dabar negaliu prisiminti jo vardo. [Brolis sako: „Botmas.“ – Red.] Brolis Botmas, jis stovi su mumis, čia su mumis šį vakarą. Mes laimingi, kad jis yra su mumis. Manau, kad Jis yra kažkokio koledžo studentas. Manau, kad neseniai buvau jį susitikęs – labai nuoširdus brolis, besistengiantis išspręsti savo išgelbėjimą su baime ir drebėjimu. Jis kilęs iš Graikijos, laisvai kalba šita kalba. Taigi, mes laimingi, kad šis brolis šįvakar yra su mumis. Man atrodo, kad tu atvykęs net iš Oregono ar Kalifornijos? Ar... iš Los Andželo. Mes laimingi, kad jis yra su mumis.

Dabar sugiedokime dar vieną posmą, duokime jam galimybę nusiraminti. O tuomet jis paleis mus maldos žodžiais, jei neprieštaraus, mano broli. Gerai.

Klaupiamės prie Jėzaus kojų,
 Vardą garbiname Jo.
 Jį Karalium vainikuosim,
 Kai parves Jis mus namo.

Argi tai nebus nuostabu?

O brangus, nuostabus
 Vardas džiaugsmo ir vilties!
 O brangus, nuostabus
 Vardas džiaugsmo ir vilties!
 Dabar nulenkite galvas. Gerai, broli.

GUODĖJAS

¹ Ačiū, broli Nevili. Labas vakaras, draugai. Tikra privilegija šį vakarą vėl sugrįžti į Viešpaties namus, į šį tarnavimą, vėl Jam tarnauti. Manau, kad nuostabiausias man kada nors nutikęs dalykas – tai privilegija tarnauti Jam. Ir aš žinau, kad tarnaudamas jums aš tarnauju Jam, nes „kiek kartų tai padarėte vienam iš šių mažiausiųjų, Mano mažųjų, Man padarėte.“ O kiekvienas Jo Žodis išsipildys.

² Taigi, noriu pasinaudoti proga ir pasakyti, kad motina vis dar kvėpuoja, bent jau kvėpavo, kai išvažiavau iš ligoninės. Ir šįvakar, iš karto po komunikos tarnavimo, mes su žmona šiąnakt budėsime prie jos. Mes važiuosime į... į ligoninę.

³ Ir aš norėčiau jos vardu, kadangi ji pati negali, išreikšti jums padėką už tai, kad meldžiatės už mus šią sunkią valandą, ir už mielas atvirutes bei gėles, ir kitus užuojautą išreiškiančius dalykus, kuriuos siunčiate mano motinai; aš tikrai labai vertinu tai, ir ji taip pat. Tad labai jums ačiū. Aš stengčiausi iš visų jėgų padaryti tą patį dėl jūsų, jūs tai žinote. Taigi, žinant tai, kad galbūt...

⁴ Negalėčiau pasakyti, kad ji miršta, nors taip sako gydytojas. Bet jis man taip sakė dar praeitą sekmadienį, kad ji buvo bimirštanti jau tuomet. Ir visą savaitę vaikai sėdi šalia, budi ligoninėje pačiliui pasikeisdami kas valandą, laukdami motinos išėjimo. Tačiau šiuo metu ji yra blogesnės būklės nei buvo anksčiau.

⁵ Man atrodo, terapeutas rado joje dvidešimt du įvairius susirgimus. Ir tai... Po to, kai jie... Įėjo kitas, pasakė: „Ne, nemanau, kad dėl to.“

⁶ Ir galiausiai vienas pasakė taip: „Ši senyva išsekusi motina tiesiog per daug pavargusi, kad ilgiau gyventų.“ Taigi, manau, kad jis teisingai pasakė. Ji yra dešimties vaikų motina ir išgyveno sunkius laikus. Mes gyvenome vargingai. Ir daug kas buvo ne taip, kaip... kaip galėjo būti, ko gero. Bet... Ir ji tiesiog pavargusi ir išsekusi, ir keliauja Namu.

⁷ Ir su malonumu, ir su šita... šita didžia Evangelija, kurią pamokslauju, kuria iki šiol tikiu, – ji veikia ne tik... ne tik tada, kai viskas gerai, bet ji taip pat veikia ir tada, kai viskas blogai. Tai mano paguoda. Ir tai... Aš netikiu, kad mano motina apskritai kada nors mirs, nes ji turi amžinąjį Gyvenimą. Suprantate? „Kas tiki Mane, nors ir mirtų, bus gyvas. Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki Mane, nemirs per amžius.“ Taip pasakė mano Viešpats, ir aš laikausi šių Žodžių. Nors mes visi pereiname šį slėnį, būtent tie... Kaip mūsų brangus pastorius šią popietę pasakė ten pas ją: tos užsitęsusios varginančios paskutinės valandos, likusios šioje žemėje...

⁸ Ponia Fordais, kita mūsų bičiulė, kuri guli šalia jos, bimirštanti nuo širdies ligos... Dažnai būdavo, kad kitoje gatvės pusėje mes atsinešdavome... nusipirkdavome iš tos ponios daržovių ir kitko. Ji gyveno šioje apylinkėje šalia Curšmaido. O aš jos nepažinau, kol gerai neįsisiūrėjau, – jai

septyniasdešimt penkeri ar septyniasdešimt šešeri. Ir dvi jos vyresnės seserys buvo atėjusios jos aplankyti. Ir, jai išėjus, aš priėjau. Ji paklausė: „Jūs – brolis Branhamas, evangelistas?“

Aš atsakiau: „Taip, poniam.“

⁹ Ji pravirko. Pasakė: „Aš guliu šalia... Girdėjau, kad jūsų motina guli šalia manęs, tarp mūsų – tik uždanga.“

Atsakiau: „Taip.“

Ji tarė: „Mes tikriausiai abi iškeliausime tuo pačiu metu.“

¹⁰ Aš pasakiau: „Ponia Fordais, turiu vieną klausimą, kurį noriu jums užduoti, mano sese. Aš lankydavausi jūsų kraštuose prie aukštos įtampos linijų ir matydavau, kaip jūs ten ravėdavote kauptuką, sunkiai dirbdavote, o paskui matydavau, kaip nešdavote daržoves ir, nešiodama jas po miestą, parduodavote bei grįždavote atgal, – pasakiau aš, – taigi, jūs dorai užsidirbdavote pragyvenimui. Bet ar jūs pažįstate mano Viešpatį kaip savo Išgelbėtoją?“

¹¹ Ji atsakė: „Aš pažįstu Jį kaip savo Išgelbėtoją. Jo malone viliuosi, – pasakė, – kad ši perves mane per mirties šešėlio slėnį.“

¹² Aš tariau: „Gal mama ir negalės eiti per jį kartu su jumis, bet Jis galės.“ Taigi, mes pasimeldėme. Ir ji taip laikė mano ranką, kad man teko ją kone traukte ištraukti, kad išeičiau.

¹³ Tos pačios palatos kitoje pusėje ponia Geiter, kita pagyvenusi motina, vos prieš keletą valandų iškeliavo pas Viešpatį. Jai buvo amputuotos abi kojos dėl cukrinio diabeto... Aš ją pažinojau nuo... O jos vyrui, kuris guli ten, amputuota viena galūnė... Ir pasaulis pilnas sielvarto.

O, negeisk turtų beverčių,

Jie akimirksniu išnyks,

Vilkis amžiniais dalykais,

Tais, kurie per amžius liks.

¹⁴ Ir aš... Trisdešimt vienerius metus aš stoviu už sakyklos tiek čia, tiek ir visame pasaulyje. Kaip esu sakęs: visas pasaulis yra mano sakykla. Be to, aš stengiuosi pateikti žmonėms šį amžinojo Gyvenimo Žodį. Ir tik tai gali padėti, kai prieini kelio pabaigą. Tad kodėl turėtume pasitikėti kažkuo kitu? Kuo gi galėtume pasitikėti? Jei...

¹⁵ Kai motina man neseniai pasakė, kad yra pasiruošusi iškelti, ir aš atėjau ir pasikalbėjau su ja, lygiai taip pat, kaip ir su ponia Broi, savo uošve, likus maždaug mėnesiui iki jos išėjimo – nuėjau ir pasikalbėjau su ja, nors ir pakrikštijau ją, ir taip toliau.

¹⁶ Aš ir savo motiną pakrikštijau prieš trisdešimt metų upėje, truputį žemiau nuo tos vietos, kur dabar gyvenu, Jėzaus Kristaus Vardu.

karalystė, jėga ir šlovė per amžius. Amen.

¹⁹⁷ O amžinasis Dieve, gyvybės Kūrėjau ir visų gerų dovanų Davėjau, pašventink mūsų nešvarias širdis, Viešpatie. Teateina Angelas nuo aukuro su replėmis bei žėruojančia anglimi ir tepaliečia mūsų lūpas bei širdis, ir teapvalo mūsų mintis ir protus, ir mūsų sielas, kad, imdami šią neraugintą duoną, mes darytume tai mūsų Viešpaties atminimui. Nes parašyta: „Kas valgo ir geria nevertai, yra kaltas.“ O Dieve, tenebūname mes pasmerkti su pasauliu, bet tebūname pašventinti ir atskirti nuo pasaulio, kad būtume šviečiančiais žiburiais, Dievo Žodžiui pasireiškiant mūsų gyvenime. Naudok mus kaip Savo tarnus, Viešpatie, naudok mus visus kartu, nes mes to prašome Jėzaus Vardu, amen.

¹⁹⁸ Dabar kreipiuosi į tuos, kuriems galbūt reikia išvykti, kurių laukia tolimas kelias – mes jus paleisime. O paskui mes iš karto betarpiškai pereisime prie komunikos su tais, kurie norėtų likti ir priimti komuniką su mumis. Bet jeigu jums reikia išvykti... Aš žinau, kad dabar, pagal mano laikrodį, jau be dvidešimt penkių dešimt. Tikriausiai galėsime užbaigti komuniką tik apie dešimtą valandą. O paskui, iš karto po to čia vyks kojų apiplovimas. Ir jeigu norite likti ir laikytis to kartu su mumis, būsimė labai laimingi jus matydami. Dar kartą ačiū už viską, ką jūs padarėte Dievo Karalystės labui ir man, ir maniškiams. Tebūna Dievas visada su jumis.

¹⁹⁹ Noriu padėkoti tam kaubojui, kuris šį ryt... mūsų neaukštam jaunuoliui maždaug štai tokio ūgio su kaubojiška skrybėle, kuris priėjo ten ir padavė man rankinę, užrašų knygelę su įspausu mano vardu „Gerb. Viljamui Branhamui“ – dovanėlę. Aš nežinau, kas šis vyrukas. Šį ryt buvau toks prislėgtas, kad pamiršau padėkoti tam jaunuoliui. Bet ačiū tau, mielas.

²⁰⁰ Ir Bilis sakė, kad daug čionykščių žmonių siuntė jam dovanėles, kad perduotų jas man. Bilis tai padarys. Tad, labai jums ačiū. Tegul Dievas jus gausiai palaimina. Atminkite, jog „kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų Mano mažutėlių, Man padarėte.“

²⁰¹ Telaimina jus Dievas – tokia mano malda. Ir jei dabar jums reikia išvykti, na, mes linkime jums viso ko geriausio nuo Dievo. O jei galite likti su mumis, mes džiaugsimės jus matydami.

²⁰² Dabar atsistokime ir sugiedokime vieną giesmės „Tu paimki Jėzaus Vardą“ posmą. Tuomet tuos, kuriems reikia išvykti, iš karto po jos mes išleisime su malda.

Tu paimki Jėzaus Vardą,

Vaike sielvarto, vargų.

Jis paguos tave, pralinksmins,

Imk tu Jį visur kartu.

kiekvieną sergantį žmogų, kuris prieis. Suteik tai, Viešpatie. Išgelbėk kiekvieną nusidėjėlį ir kiekvieną tikintįjį pripildyk Šventąja Dvasia. Ir telieka Guodėjas tol, kol vėl taps kūnu tarp mūsų Jėzaus Kristaus Asmenyje, nes mes to prašome Jo Vardu, amen.

Aš myliu Jį, aš myliu Jį,
Pamilo pirmas Jis,
Atpirko man Kalvarijoje
Išganymą.

¹⁹⁴ Jūs Jį mylite? Užsimerkime, pakelkime rankas ir sugiedokime tai iš širdies.

Aš myliu Jį, aš myliu Jį,
Pamilo pirmas Jis,
Atpirko man Kalvarijoje
Išganymą.

¹⁹⁵ Dabar, jei čia šalia jūsų sėdi keliaujantis kareivis, koks nors brolis ar sesuo, kurie keliauja ta pačia kryptimi, – jie keliauja tuo pačiu taku, kuriuo ir jūs einate. Jie myli Tą, kurį mylite ir jūs. Kol mes giedosime „Aš myliu Jį“, tebūna tai liudijimas – tiesiog paspauskite kam nors, esančiam šalia jūsų, ranką, štai taip, kol mes ją vėl sugiedosime, žinote, tiesiog garbindami. Man tai tiesiog patinka po pamokslo. Paulius pasakė: „Jeigu giedosiu, tai giedosiu Dvasioje.“ Tiesiog paspauskite kam nors ranką, ką pasiekiate aplinkui, ir pasakykite: „Telaimina tave Dievas.“

Aš myliu Jį, aš myliu Jį,
Pamilo pirmas Jis,
Ir Golgotoj išpirko man
Išganymą.
Aš myliu Jį (dabar sugiedokime tai Dvasioje), aš myliu Jį,
Pamilo pirmas Jis,
Ir Golgotoj išpirko man
Išganymą.

¹⁹⁶ Dabar visi kartu nulenktomis galvomis. [Brolis Branhamas ir susirinkimas meldžiasi malda „Tėve mūsų“ – Red.]

Tėve mūsų, kuris esi danguje, teesie šventas Tavo Vardas, teateinie Tavo karalystė, tebūnie Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje.

Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien ir atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame tiems, kurie nusikalsta prieš mus.

Ir nevesk mūsų į pagundymą, bet gelbėk mus nuo pikto; nes Tavo yra

¹⁷ Aš pakrikštijau jos beveik šimtmetį tėvą Viešpaties Jėzaus Kristaus Vardu dumblinuose vandenyse. Ir dabar prisimenu tą drebančią senuką, virpančią ranka liečiantį mano veidą, stipriai apkabinantį mane, žiūrintį man į akis. Aš vėl susitiksiu su juo kitoje pusėje. O, taip. Taip.

Nesiviliu niekuo kitu,
Tik Jėzaus teismo Krauju.
Ir kai grąšina pražūtis,
Jis man – Uola, mana viltis.
Ant Kristaus stoviu aš tvirtai,
Kitur – tik smėlio pamatai.

Šįvakar komunija. Aš pažadėjau būti čia.

¹⁸ Bilis man šiandien pasakė, kad daugelis norėjo pasikalbėti. Ir aš ruošiausi pokalbiams, bet paprasčiau jo šį kartą juos praleisti. Esu tikras, kad jūs suprantate.

¹⁹ Aš tiesiog truputį sukrėstas. Jūs žinote, kaip patys jaustumėtės, bet vis dėlto, aš... aš tikiu savo Viešpačiu ir Jo malonės pakanka. Tai viskas, ko man reikia. Todėl melskitės už mane, nes man reikia maldos. Ir tegul Dievas gausiai palaimina kiekvieną iš jūsų.

²⁰ Ir kai prieisite kelio pabaigą, tikiuosi, kad jūs jokių būdu nebandysite ten pereiti, negimę iš naujo.

²¹ Aš galvojau – štai Bilis. Aš laikiau jo motinos, savo žmonos, ranką, jai atsisveikinant su šiuo pasauliu visai šalia tos palatos, kur dabar yra motina. Kai ji pažvelgė ten (o ji buvo tai patyrusi prieš mirdama – dar visai mergaitė, dvidešimt dviejų metų, dviejų vaikų motina), ji pasakė: „Bili, tu kalbėjai apie tai, tu pamokslavai apie tai, bet, – pasakė, – brangusis, tu nežinai, kas tai yra iš tikrųjų, kaip tai šlovinga!“ Tuomet mes buvome dar tik ką atradę šį seną gerą Evangelijos kelią. Ji pasakė: „Laikykis to, Bili. Laikykis to. Niekada to nepalik. Šią valandą tai atsiperka.“ Ir aš atsakiau:

Mes tą rytą susitiksime
Prie vartų tų šviesių,
Visas sielvartas išnykęs bus.
Prie tų vartų ten stovėsiu,
jie plačiai bus atverti, –
Ir gyvenimo vargų ten nebebus.

²² Štai taip. Aš tuo tikiu visa savo esybe. Aš tuo tikiu. Tikiuosi, kad tą rytą galėsiu ten sutikti kiekvieną iš jūsų.

Tą rytą tu iš šypsenos mane pažinsi.

Kaip jie su broliu Neviliu gieda giesmėje:

Tą rytą pasitiksiu tave tame keturkampiam mieste.

(Realiau ir būti negali!)

²³ Vykdamas aš pastebėjau, per kelias pastarąsias dienas, važiuodamas iš ligoninės, kad čia yra pastatyta palapinė ant... Pensilvanijos geležinkelio sklype. Tai tarp, manau, tarp 9-tos ir 10-tos gatvių, važiuojant čia iš Spring gatvės, privažiuoji, kur parašyta: „Ženklių ir dovanų tarnavimas“. Aš nepažįstu to brolio. Nežinau, ar buvau kada nors jį sutikęs. Bet jis yra brolis, ir jis šiame mieste veda susirinkimus. O aš žinau, ką reiškia atvažiuoti į miestą, ir galbūt štai tokio dydžio miestą kaip šis, be jokio... be kieno nors palaikymo. Aš jo nepažįstu, ir jis nė neprašė manęs to pasakyti. Bet aš... aš manau, kad būtų tikrai šaunu, jeigu visi, kurie norite kur nors nueiti, nueitumėte ten ir paklausytumėte mūsų brolio, kai jis pamokslaus Evangeliją. Jis tikrai vienas iš Kristaus vaikų, kitaip nestatytų tos palapinės šį šaltą rugsėjį, besistengdamas padaryti ką nors dėl mūsų Viešpaties. Tad aplankykite ten mūsų brolių šią savaitę ir pasiklausykite jo pamokslų.

²⁴ Na štai, manau, kad pranešiau viską, ką turėjau pranešti.

²⁵ Bet aš būtinai noriu pasakyti štai ką – aš labai vertinu jūsų visų ištvermę. Toks oras ir tokie laikai, o jūs ateinate į šią seną bažnytelę ir liekate čia. Ką aš be jūsų daryčiau? Ką mes darytume vieni be kitų? Būtent tokią valandą turime laikytis drauge.

O, jie eis iš visų kraštų,

Rytų ir iš vakarų...

²⁶ Norėjau, kad Meda su Meibel sugiedotų man ją šįryt, bet, žinoma, jos negalėjo to padaryti šiuo metu. Šią giesmę jos man giedojo, kai tik pradėjau savo evangelines išvykas maždaug prieš penkiolika metų. Jūs girdėjote šią giesmę:

Karaliaus svečiai – keleiviai ateis

Į puotą Jo kvietimu.

Matydami veidą Jo,

Liepsnojančių skaistumu,

Kaip karūnos deimantai,

Spindės jie didžiu džiaugsmu.

²⁷ Taigi, šįryt aš turėjau skubiai išvažiuoti. Na, o motina atsigavo. Prieš tai ji vos neužduso; ji beveik nebekvėpavo, kai man paskambino, bet ji kažkaip vėl atsigavo ir vėl pradėjo kvėpuoti. Ji nežino, bet tai Jis išsaugojo ją gyvą, kol pamokslavau, išsaugojo kuriam laikui. Ir aš viliauosi, kad Jis ir dabar tai padarys, kol šįvakar esu čia. Taigi, labai jums ačiū už jūsų maldas.

pakylančią iki ponios, matyti tą vaiką, atsikratantį tų cigarečių ir alkoholio, žengiantį pirmyn ir tampantį Dievo šventuoju, pamokslininku už sakyklos, – Viešpatie Dieve, mes žinome, kad Tavo didi jėga gali padaryti visus šiuos dalykus. Matyti tą žmogaus šešėlį, gulintį ten, suėstą vėžio, mirštantį, tą aklą vyrą, stovintį štai ten – matyti juos staiga atgyjant ir gyvenant, – o, tai gyvojo Dievo Žodis. Kokie mes Tau dėkingi.

¹⁸⁷ Tu esi visos mūsų paguodos Šaltinis. Šįvakar aš toks laimingas, kad Guodėjas atėjo su pažadu: „Aš liksiu su jumis per amžius.“

¹⁸⁸ Ir didysis apaštalas, kuriam buvo duoti Karalystės raktai, pasakė tą Sekminių dieną: „Šis pažadas skirtas jums, taip pat ir jūsų vaikams ir tiems toli esantiems, kuriuos tik pasišauks Viešpats, mūsų Dievas.“ Taigi mes žinome, kad ateina tas pats Guodėjas. Ir mes žinome, kad šįvakar Jis yra mūsų Išgelbėtojas, nes Jis parodo Save tarp mūsų, kaip tai darė ir tuomet. Štai kaip mes atpažįstame Jį, nes Jis tiki kiekvienu Žodžiu ir elgiasi pagal kiekvieną Žodį, kurį kada nors yra ištaręs. Jis negali atsiimti Jo atgal, nes Jis yra Dievas. Mes dėkingi Tau už tai, Tėve.

¹⁸⁹ Aš meldžiu, kad šįvakar Tu paguostum kiekvieną čia esančią širdį. Paguost šiuos žmones. Duok jiems nuo Tavo Dvasios. Išgydyk ligonius ir kenčiančius. O, priimk tą prislėgtą moterį, tą prislėgtą vyrą, jaunuolį ar merginą, ir tenusisuka jie šiandien nuo savo nuodėmių, tenusigręžia jie nuo pasaulio dalykų į Jėzų, kuris pažadėjo, kad liks mumyse ir kad darbus, kuriuos darė Jis, ir mes darysime, nes Jis ateis Šventosios Dvasios pavidalu, kad liktų Guodėju, per amžius būnančiu su mumis. Tėve, suteik šiuos palaiminimus. Išgydyk ligonius, dar kartą meldžiu, Tėve. Daugelis iš jų kenčia ir vargsta.

¹⁹⁰ Dabar mes pereiname prie komunijos stalo, kad imtume tuos gabalėlius, kurie palikti mums kaip paliepinimas: „Tai darykite, kol Jis sugrįš.“ Mes dėkingi už tai, Tėve. Ir mes meldžiame Jėzaus Vardu, kad, jei šįvakar tarp mūsų yra nusilpęs žmogus, kuris prieis prie šio komunijos stalo...

¹⁹¹ Viešpatie, man ką tik prieš akis iškilo ta mano drebanti senyva motina,ėjusi čia praėjimu, kai paskutinį kartą buvo čia priimti tos komunijos, kaip jos senos drebančios rankos virpėjo virš tos lėkštės. Aš stovėjau čia ir stebėjau ją su ašaromis širdyje. Bet štai šįvakar ji guli, atsigręžusi į Kalvariją. O Dieve, koks aš dėkingas. Tu pasakei: „Kas valgo Mano kūną ir geria Mano Kraują, tas turi amžinąjį Gyvenimą, ir Aš vėl jį prikelsiu paskutinėmis dienomis.“

¹⁹² Viešpatie, tai yra Žodis. Štai kodėl aš galiu stovėti ir sakyti: „Aš tikiu Dievu.“

¹⁹³ Dabar, Tėve, mes suvokiame, kad, kai tai buvo paliepta pirmą kartą, dar tada dykumoje, dar Egipte, buvo papjautas Paschos avinėlis. Jie klajojo keturiasdešimt metų, ir tarp dviejų milijonų išėjusiųjų nebuvo nei vieno paliepusio. Tu saugojai juos sveikus, kol jie šventė Paschą. O Dieve, išgydyk

Kur tikrai žmonių yra:

Štai Guodėjas čia!

¹⁸⁰ Kas tai? Dievo Žodis, įsitvirtinęs jūsų kūne, duodantis jums amžinąjį Gyvenimą, suteikiantis prisikėlimo jėgą, kad išvestų jus iš pasaulio dalykų, iš aklų žmogaus tradicijų, kad vaikščiotumėte Dievo sveikatos Saulės Šviesoje. Štai ką daro Guodėjas – Jis pakelia jus iš tos gyvenimo rūsyje būsenos, iškelia jus Dievo akivaizdon ir leidžia jums patirti Dievą taip, jog galite sušukti su senųjų laikų Jobu: „Aš žinau, kad mano Atpirkėjas gyvas!“

¹⁸¹ Vadinasi, jei mes matome Jo Žodį, bet atsisakome vaikščioti Šviesoje, kaip kad Jis yra Šviesoje, tuomet mūsų bendravimas su Dievu nutrūksta. Bet kai matome Šviesą ir vaikstome Šviesoje, kaip ir Jis yra Šviesa, tuomet mes bendraujame vieni su kitais, ir Dievo Sūnaus Jėzaus Kristaus Kraujas apvalo mus nuo visos nuodėmės.

¹⁸² Po kelių minučių mes jau ruošimės laužti tą duoną, tą košerinę duoną, kuri simbolizuoja tą Žodį. Niekada to neužmirškite. Paguoda, visos mano paguodos šaltinis, mano paguodos šaltinis ši vakarą yra toks – aš žinau, kad Dievas laikosi Savo Žodžio, žinau, kad kažkas man nutiko, žinau, kad perėjau iš mirties į Gyvenimą. Žinau, jog laikausi Jo įsakymų. Jei aš... „Jeigu mylite Mane, laikysitės Mano įsakymų, – pasakė Jis. – Jei mylite Mane, darykite tai, ką jums liepiu! Tebūna kiekvieno žmogaus žodis – melas, o Mano tebūna Tiesa.“ Nesekite tuo, ką pasakė žmogus, sekite tuo, ką pasakė Dievas, ir ten jūs rasite Guodėją. O paguoda atneša jums žinojimo, kad tai yra „TAIP SAKO VIEŠPATIS“, pasitenkinimą.

Nulenkite savo galvas.

¹⁸³ Didis, galingas Jehova, kaip pasakė Fani Krosbi, kurią citavau prieš keletą akimirkų: „Tu – paguodos man Šaltinis!“ Iš tikrųjų, Viešpatie, ši vakarą aš prisijungiu prie jos, kartu su šia nedidele bažnyčia sakydamas: „Tu –paguodos man Šaltinis!“

¹⁸⁴ Aš laikau uždėjęs ranką ant keleto skepetaičių nuo sergančių žmonių, Viešpatie. Jos keliaus pas tuos, kurie kamuojami ligos. Meldžiu, Tėve, kad Tu juos išgydytum.

¹⁸⁵ Tu esi Žodis, o Žodis ateina į mūsų tarpą, Žodis gyvena mumyse. „Nepaliksiu jūsų našlaičiais – ateisiu vėl. Valandėlė, ir pasaulis Manęs nebematys, o jūs Mane matysite, nes Aš būsiu jumoje iki pasaulio pabaigos.“ Kokie mes Tau dėkingi už tai, Viešpatie!

¹⁸⁶ Matyti Tavo jėgą, nužengiančią tiesiai į nusidėjėlio gyvenimą – į kokią nors vargšę moterį, į kokią nors merginą, peržengusią dorovės ribas iš dorovės į amoralumą, į kokią nors vaikiną, perėjusį iš padarumo į girtavimo, cigarečių rūkymo stadiją, į kokią nors nepadoriai besirengiančią moterį, kuri per kažkokią dvasią ištvirkė, kad pasirodytų prieš vyrus; matyti tą moterį,

²⁸ O dabar tiesiog nulenkite galvas minutėlei ir pasimelskime. Kol mes nulenkę galvas, aš noriu užduoti jums tikrai rimtą klausimą ir tikiuosi, kad neišsižeisite dėl to, ko paklausiu; bet, žinodamas tai, ką dabar žinau, kreipiuosi į jaunus ir senus. Jūs, mergaitės, kada nors atsidursite tokioje vietoje, kokioje šiandien guli motina; jūs, jaunuoliai, – mes visi žinome, kad turėsime atsidurti tokioje vietoje.

²⁹ Ir jei nesate visiškai tikri, kad jūs pasiruošę susitikti su Dievu, tiesiog pakelkite rankas, kol niekas nežiūri, į Dievą ir pasakykite: „Dieve, prisimink mane.“ Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas, visur. „Prisimink mane, o Dieve. Aš taip pat turėsiu susidurti su tuo ir galbūt būsiu be sąmonės. Bet prieš iškeldamas ir kol esu sveiko proto, aš noriu būti tikras, kad mano siela keliaus pas Dievą. Ir aš eisiu per mirties šešėlio slėnį; nebijosiu pikto, nes Tu su manimi.“

³⁰ Dabar, dangiškasis Tėve, šįvakar, kai mes tikėjimu atnešame mano rankose šias brangias sielas, kurios ką tik pakėlė rankas... Aš keliu juos prieš Tavo malonės ir gailestingumo Sostą, žinodamas vieną, Tėve, – kad čia gali būti sergančiųjų, čia gali būti apimtų sielvarto žmonių, tačiau, o Dieve, niekas iš jų neturi tokio poreikio kaip tie, kurie pakėlė rankas. Nes jie žino, kad, net jei bus išgydyti nuo ligos, ilgiau pagyvenę galbūt vėl susirgs. Bet, o Dieve, kartą jiems priėmus šį palaimintą Išgelbėtoją ir įsigijus amžiną Gyvenimą, ir gimus iš aukšto, niekas nebegalės jų atskirti nuo Dievo. Jie taps Dievo vaikais, ir jie niekada nebegalės būti atskirti. „Jis yra perėjęs iš mirties į Gyvenimą ir niekada nepateks į teismą.“ Koks pažadas, Viešpatie. Jame mes galime tvirtai nuleisti savo sielos inkarą. Nesvarbu, kaip stipriai siaučia audra, nesvarbu, kokios nepalankios atrodytų bangos.

Žvelgiam tikėjimu

Į Avinėlių,

Gelbėtoją!

Dabar apgaubk juos, o Viešpatie Dieve, Savo malonėmis ir rūpesčiais. Išgelbėk jų sielas tiesiog dabar. Tegul jie... Tenepalieka jie šįvakar šio pastato tol, kol ta ramybė, pranokstanti visokį supratimą, įeis į jų širdis. Ką dar aš galiu padaryti, Viešpatie, jiems pakėlus rankas, kaip tik pakelti savo balsą į Tave ir šaukti: „O Dieve, būk gailestingas!“ Suteik tai, Tėve.

³¹ Nes per šiuos daugelį metų, kuriuos Tu saugojai mane – tiek misionieriškoje veikloje, tiek ir visame pasaulyje, – mačiau tuos, kurie prieidavo kelio pabaigą nepažinę Tavęs, ir girdėjau, kaip jie šaukėsi gailestingumo. Ir mačiau, kaip iškeldavo tie, kurie pažinojo Tave, giedodami:

Laimė man, laimė man,

Nuplovė Jėzus nuodėmes!

O taip, dažnai nedorėlis išsikeroja kaip žaliuojantis šakotas medis, bet, kai jis prieina kelio pabaigą, būna visai kitaip.

³² Tenebūna šiandien tarp mūsų nei vieno nedorėlio. Tebūna jiems visiems atleistos visos nuodėmės. Ir visi čia tegauna atgaivą ir atsinaujinimą nuo Dievo. Nes, Tėve, mes jau netrukus priimsime komunią – tą šventą, šventą paliepimą, kurį mums palikai. „Tai yra Mano kūnas, kuris už jus sulaužomas. Tai yra Naujosios Sendoros Kraujai, palaiminimų taurė. Kada tik valgote tai ir geriate tai, jūs skelbiate Viešpaties mirtį, kol Jis ateis.“

³³ Dieve, mes tikime, kad Tu ateini. Mes tikime, kad Jėzus ateis ir mes pamatysime Jį, tą Didįjį ir Šlovingąjį, ir dings visa senatvė, visi senieji sielvartai, liūdesys, ligos ir kitkas išnyks, ir į tą naują didį rytą mes prasiveršime, Viešpatie, su šauksmais ir pergalės šūkais:

Garsiai šauksime: „Osana!“,

Soste atsisės Karaliai.

Mes laukiame tos valandos.

³⁴ Dabar paguosk šį vakar mus, Viešpatie, taip pat ir Savo Žodžiu. Pasakyk mums ką nors paguodžiančio, kad tai paguostų mūsų širdis.

³⁵ Ir aš meldžiu už mamą. Viešpatie Dieve, ji yra mano vienintelė motina. Vienaip ar kitaip, kokia miela bebūtų žmona, nors ir būtų tokia miela, kokia tik galėtų būti, ji nepakeis mamos, to seno išsišakojusio ažuolo, Viešpatie, išsiskynusio ir turinčio tvirtą pagrindą, kai gali ateiti ir atsisėsti šalia jos, ir pasikalbėti su ja. Aš meldžiu, Dieve, kad Tu neleistum jai kankintis, nes mano širdis plyšta, Viešpatie, vien pagalvojus apie tai, kad ji kankinasi. Tiesiog leisk jai pereiti mirties šešėlio slėnį nebijant pikto.

³⁶ Kaip aš Tau dėkoju! Visai neseniai, jai jau nebeprisimenant net savo vardo, kai aš pasakiau: „Jėzus“, – ji linktelėjo galvą; ji pažįsta Jį. Kaip aš Tau dėkoju už tai, Viešpatie. Ir gydytojas sako: „Ji jau nebesąmoninga, ji nieko nebepažįsta“, – bet, net jeigu ji nebepažintų nieko, ką ji... kas čia, šioje žemėje, ji pažino Tave, Viešpatie. Aš taip džiaugiuosi dėl to. Tai nuramina mano sielą.

³⁷ Tu nekalbėjai Savo tarnui apie jos išėjimą. Tu ir neturi man to sakyti, Viešpatie. Bet kaip man norėtusi žinoti, Viešpatie. Aš meldžiu, kad Tu tiesiog... Kaip ten bebūtų, Viešpatie, aš pavedu tai į Tavo rankas. Tebūnie Tavo valia.

³⁸ O dabar, Tėve, palaimink šį vakar žodžius, pamokslą, Žodžio skaitymą, giesmių giedojimą, komunijos priėmimą. Viskas tebūnie Tavo garbei ir šlovei, nes mes to prašome Jėzaus Vardu. Amen.

³⁹ Mes čia turime keletą skeptaičių, už kurias reikia pasimelsti. Ir aš tai padarysiu truputį vėliau, maldos metu.

¹⁷⁴ Aš atsakiau: „Kažkas atsitiko, nes ankstyvaisiais laikais jūs turėjote ženklus ir stebuklus bei galingus darbus, rodančius, jog su jumis buvo Šventoji Dvasia.“

¹⁷⁵ Ankstyvoji katalikų bažnyčia kalbėjo kalbomis, ankstyvoji katalikų bažnyčia pranašavo, jie turėjo pranašų. Ankstyvoji katalikų bažnyčia darė visus šiuos stebuklus – jie gydė ligonius, prikeldavo mirusius, šaukdavo, rėkdavo, elgdavosi lyg pamišę, jie šokdavo Dvasioje. Jūs vadino bepročiais.

¹⁷⁶ Bet šiandien jūs, katalikai, tapote per daug ceremoningi. Suprantate, jūs perėjote prie naujos mados. Metas katalikų bažnyčiai sugrįžti prie savo ištakų – į tuos laikus, kai jūs vaikščiojote su Jėzumi iš Nazareto, o Žodis buvo tapęs kūnu. Matote, jūs tapote kunigų bei popiežių, ir į juos panašių susibūrimu, kas pakeitė tą Žodį ir iškreipė Jį, ir bažnyčioje nebeliko jėgos. Tai tiesiog organizacija kaip metodistų, baptistų, presbiterionų ir sekmininkų. Visa tai tas pats – tai organizacija. Tad išeikime lauk iš šios organizacijos.

¹⁷⁷ Neužsidarykite kažkokios organizacijos kameroje tarsi kažkokiam netikėjimo pogrindyje, neigdami Dievo Žodį. Man nerūpi, ką sako koks nors vyskupas arba dar kas nors! Tegu Žodis įeina į jus, tampa kūnu Šventosios Dvasios jėgos dėka ir užvaldo jūsų kūną bei kontroliuoja jus, liudija per jus darbus bei galingas gyvojo Dievo jėgas! Teisingai. Nesvarbu, ką sako bažnyčios. Tos denominacijos tik pasodina jus į rūšį, o jūs slepiatės nuo palaimintos Saulės Šviesos. Žinau, kad tai tiesa. Nejaugi norite likti rūsyje? Niekas nenori. Nelįskite į tą rūšį, išeikite į Saulės Šviesą! Išeikite ten, kur Žodis, kur galite priimti Žodį ir tikėti Žodžiu, ir Žodis apreiškis Save jums bei pasireikš per jus. Skelbkite Jo Žodį, vykdydami...

¹⁷⁸ Jei mes tikimės, kad Dievas laikysis Savo Žodžio, jeigu tikimės, kad Dievas padarys mums tai, ko prašome, tai taip ir nesulauksime to, kol negrįšime ir nepaklusime tam, ką Dievas liepė padaryti! Mes turime sugrįžti prie to, ką palikome, turime sugrįžti į Sekmines, mes turime sugrįžti pas Guodėją, turime sugrįžti pas Šventąją Dvasią, kuri ir yra mūsų paguoda. Ir kai ateis Šventoji Dvasia, Ji neneigs nė vieno Savo kada nors pasakyto Žodžio. Ji tvirtai laikysis šito Žodžio, nes Ji ir yra Žodis! Amen!

¹⁷⁹ Nenuostabu, kad akla Fani Krosbi, niekada nemačiusi dienos šviesos, kai jos paklausė, ką ji galvoja apie Kristų, atsakė:

Tu – paguodos man Šaltinis,

Sielą gaivini.

Žemė ir Danguj brangiausias,

Jėzau, Tu esi.

Guodėjas yra čia. Guodėjas atėjo.

Tepasklinda ši žinia,

Dvasios krikštą ir gyvojo Dievo jėga gyvena mumyse. Ir taip yra su gyvojo Dievo Žodžiu, kurio laikomės – tas Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų. Taigi, tas pats Žodis, kuris tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų, tapo mūsų kūnu. „Dabar Jis yra su jumis, bet bus jumyse.“ Taigi, tas pats Žodis, kurį kalbėjo pranašas, tas pats Žodis, kuris tapo Kūnu, tas pats Žodis gyvena bažnyčioje. Todėl, jei mes neiname į kompromisą dėl to Žodžio, jei tiksliai Jo laikomės, jei neiname dėl Jo į kompromisą, tas pats jumyse gyvenantis Žodis darys tą patį, ką Jis darė tapęs kūnu, nes Jis lieka jūsų kūne.

¹⁶⁶ Štai kodėl regėjimai gali prasiveržti per garso barjerą, štai kodėl regėjimas gali prasiveržti per laiko barjerus ir pasakyti: „TAIP SAKO VIEŠPATS, bus taip ir taip.“ O taip būtent ir yra. Kas tai? Tai Žodis, kylantis iš Dvasios.

¹⁶⁷ Jūs manęs nematote – jūs matote mano kūną. Manęs jūs nematote. Aš nematau jūsų, nes matau tik jūsų kūną. Štai mano ranka, bet kas esu aš, kuriam priklauso ši ranka? Tai yra mano kūnas, bet kas esu aš? Tai dvasia!

¹⁶⁸ Ir jei esu gimęs iš naujo, jeigu esate gimę iš naujo, tai Dievo Šventoji Dvasia, Dievo Žodis gyvena mumyse! Ir jei einame į kompromisą su šiuo Žodžiu ir sakome, kad turime Dievo Dvasią, kaip galime teigti turį Dievo Dvasią, kai Dievo Dvasia liudija Savąjį Žodį? [Brolis Branhamas beldžia į sakyklą – Red.] Ji nė per plauką nuo Jo nepasitrauks, nesvarbu, ką sako denominacijos. Kaip Ji nuo Jo atsitrauks, jei tai yra Jo Paties Žodis?

¹⁶⁹ Pažadas: „Aš būsiu su jumis – Guodėjas.“ Jis pasakė: „Aš siųsiu Guodėją.“

¹⁷⁰ Ir jie susirinko aukštutiniame kambaryje, ir laukė ten iki Sekminių dienos. Ir tuo tarpu nužengė Šventoji Dvasia – būtent taip, kaip Žodis pasakė įvyksiant, Ji nužengė būtent taip, kaip Dievas pasakė, kad Ji nužengs. Izaijo dvidešimt... tiksliau, 28:18 arba... taip, manau, tai Izaijo 28:18 ir 19. Čia sakoma: „Taisyklė po taisyklės, eilutė po eilutės, po eilutės, čia truputį ir ten truputį. Kas gera, laikykitės. Nes aš kalbėsiu mikčiojančiomis lūpomis ir svetima kalba šitai tautai.“ Štai ką Jis pasakė padarysiąs. Paulius rėmėsi tuo laiškuose: „Svetimųjų lūpomis Jis kalbės šiai tautai.“ Ir kai atėjo Šventoji Dvasia, Ji atėjo tiksliai pagal Žodį! Šlovė!

¹⁷¹ Ir kai Ji vėl ateis ir įsikels į gimusią iš naujo bažnyčią, Ji ateis su jėga ir Savo Esybės demonstravimu – Dievo Žodžiu, Guodėju mumyse, pagimdydama būtent tai, ko reikia!

¹⁷² Neseniai kalbėjausi su kunigu. Jis pasakė: „Na, tu esi tiesiog dar vienas Biblijos mokytojas.“ Pasakė: „Tu... tu tiesiog laikaisi Biblijos.“ Pasakė: „Juk tai katalikų bažnyčios istorija.“

Aš paklausiau: „Vadinasi, šiandien jūs tvirtinate esą svarbesni?“

¹⁷³ Jis atsakė: „Žinoma, ką mes norime, tą ir keičiame (suprantate?), nes tai bažnyčios darbas, įgaliojimai perduoti bažnyčiai.“

⁴⁰ Dabar, šį vakarą, pereikime prie Žodžio skaitymo. Aš stengsiuosi pasiskubinti, kiek galėsiu, nes yra tų, kurie sėdi, laukia, kad aš pakeisčiau juos, pavargusius ir išsekusius.

⁴¹ Norėčiau pradėti nuo švento Jono 14-to skyriaus, ir pradėkime nuo... pradėkime nuo 12-tos eilutės. Ir mano šio vakaro tema yra „Guodėjas“. O dabar, kai skaitysime, atidžiai paklauskite šios ištraukos. Švento Jono 14, pradedant nuo 12-tos eilutės:

Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas mane tiki, darys darbus, kuriuos Aš darau, ir dar už juos didesnių darys, nes Aš einu pas savo Tėvą.

Ir ko tik prašote Mano Vardu, Aš padarysiu, kad Tėvas būtų pašlovintas Sūnuje.

Ko tik jūs prašysite Mano Vardu, Aš padarysiu.

Jei mylite Mane, laikykitės Mano įsakymų.

Ir Aš paprašysiu Tėvą, ir Jis duos jums kitą Guodėją, kad Jis liktų su jumis per amžius.

Tiesos Dvasią, kurios pasaulis neįstengia priimti, nes Jos nemato ir nepažįsta. O jūs Ją pažįstate, nes Ji yra su jumis ir bus jumyse.

⁴² Norėčiau, jei neprieštarausite, perskaityti šią 17-tą eilutę dar kartą:

Tiesos Dvasią, kurios pasaulis neįstengia priimti...

⁴³ „Pasaulis...“ – tol, kol myli šį pasaulį, tu niekada Jos nepriimsi. Suprantate?

...nes Jos nemato...

⁴⁴ Ką Ji bedarytų, pasaulis to nemato. Jie tuo netiki, jiems tai yra emocijos, psichologija. Suprantate?

...nes Jos nemato ir nepažįsta...

⁴⁵ Dabar paklauskite, kas ta „Ji“, apie kurią Jis čia kalba:

...o jūs Ją pažįstate, nes Ji yra su jumis (taigi, Jėzus) ir bus jumyse.

⁴⁶ Juk tai aišku, ar ne? Tuomet kas šis Guodėjas? – Jėzus. Suprantate? Jis pasakė: „Aš paprašysiu Tėvą, ir Jis duos jums kitą Guodėją, Tiesos Dvasią, kurios pasaulis neįstengia priimti, nes Jos nepažįsta ir nemato, tiksliau, nes Jos nemato ir nepažįsta. O jūs Ją pažįstate.“ Matote, Jis kalba apie Save. „Jūs Ją pažįstate, nes dabar Ji yra su jumis fiziniame kūne, – kalbasi su mokiniiais, – ir bus jumyse, ir pasiliks per amžius, niekada nepaliks.“

⁴⁷ O, argi Jis nėra geras Dievas? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Jėzus mums toks geras! Ir gerai pasakytą, kad „mūsų Dievas yra geras Dievas.“ Jis toks geras Savo vaikams. Jis aprūpino mus visomis gėrybėmis. Jis aprūpino viskuo, ko mums reikia. Iš tiesų galėtum sakyti: „Tėve mūsų, kuris esi Danguje,“ – nes Jis yra Tėvas. Ir, net jeigu mes nepaklusnūs, net jeigu mes

išdidūs, Jis vis tiek taip pat mus aprūpina. Ar mes geri, ar blogi, Jis duoda mums maisto pavalgyti, rūbų apsirengti, namus gyventi. O, Jis toks geras!

⁴⁸ Jei tik mes apsidairytume aplinkui ir paskaičiuotume tas gėrybes, kurias Jis mums... Mes apie tai net nesusimąstome. Kas būtų, jeigu jūs neturėtumėte akių? Kas būtų, jei neturėtumėte nosies, neturėtumėte burnos, neturėtumėte ausų? Kas būtų, jei neturėtumėte kojų ar galūnių, ir negalėtumėte vaikščioti? Bet jūs... Bet, matote, Jis davė jums kojas. Kas būtų, jei neturėtumėte akių ir negalėtumėte matyti, o vis dėlto girdėtumėte garsus, bet nežinotumėte, iš kur jie sklinda? Taigi, visa tai penkiuose pojūčiuose, kuriais Jis aprūpino.

⁴⁹ Tačiau, jei tik mes gyvensime Jo artume, Jis suteiks mums dar kai ką. Yra toks įžvalgumas, kuris leidžia mums matyti tai, ko paprastas žmogus niekada nepamatys. Kai gimstame iš naujo, mes regime Jį. Suprantate? „Jūs Jį pažįstate. Jūs esate Jį matę. Jis liks su jumis per amžius.“ O, Jis yra geras Tėvas! Jis yra... Jis yra gerumo Šaltinis, didingi viso gerumo ir tėvystės ištekliai yra mūsų Dieve. Jis toks geras Savo tikintiems vaikams. Bet dabar galbūt...

⁵⁰ Vienas iš dalykų, kuriais Jis mus aprūpina, yra saulės šviesa. O, kaip tai... Jūs žinote, kad negalėtumėte gyventi be saulės šviesos. Galėtumėte pagyventi tik trumpai, kadangi niekas neaugtų. O saulės šviesa – toks didingas ir būtinas dalykas, tačiau mes tiesiog pažiūrime ir sakome: „Juk tai tiesiog saulė,“ – ir nueiname sau. Suprantate, mes to taip ir nepastebime. Bet ta saulės šviesa yra svarbi mūsų gyvenimui. Ji padeda mums ir suteikia mums jėgų. Taigi, taip yra žemiškam žmogui. O dar yra ir dvasinė Saulės Šviesa, kurioje mes galime gyventi.

⁵¹ Viskas, kas žemiška, yra atvaizdas to, kas dvasiška. Pavyzdžiui, mes skaniai pavalgėme prie stalo – tai atvaizdas to skanaus Maisto, kuriuo mes maitinamės iš Žodžio. Matote? Tai tik atvaizdas. Tai dvasinės pusės išorinė išraiška (fizinė dalis), kuri mums reiškia daugiau nei fizinė pusė. Suprantate?

⁵² Čia taip pat, kaip ir su kūdikėliu. Kai kūdikis užgimsta motinos įsčiose, jis tėra judantis, virpantis kūnas ir kraujas. Bet kai tik jis gimsta... Jūs to nematote, bet yra dvasia ir siela, kurios tvyro šalia tos motinos, kad įeitų į tą vaiką, kai tik jis gims. Kai tik tas kūdikis gimsta... Dievas sutvėrė sielą ir sutvėrė dvasią, kad jos būtų tame kūdikiyje, kai tik jis gims į šį pasaulį. Tas vaikutis bręsta ir pradeda mokytis; paskui jis tampa gyva siela, ir atskiria teisybę nuo neteisybės. Tuomet jis, lygiai kaip Adomas ir Ieva, pastatomas prieš teisybės ir neteisumo medį. Jis pats pasirenka. Ir tuomet jis tampa protingu, nuolat augdamas didžioje Dievo santvarkoje.

⁵³ Ir galiausiai jis prieina kelio pabaigą, kas liečia šį fizinį kūną. Ir kai tik šis kūnas susidėvi ir išnyksta, yra paruoštas kitas, kad jį [žmogų – Vert.] priimtų, kai tik jis iškeliauja iš čia. Ši siela, kuri dabar mumyse, ir ši dvasia palieka šį kūną ir įeina į kitą – jauną, gerą, geresnį, nesenstantį, nemirštantį. Žinoma, Jis

¹⁵⁵ Štai Jis – Žodis buvo tarp jų. Jie matė Jį einant prie mirusiojo kapo. Jie matė Jį ten sustabdant tą moterį iš Naino laidojimo procesijos metu, ir jos vienintelį sūnų, lavoną, balzamuotą, nešamą į kapą. Bet tas lavonas susilietė su Žodžiu. Nors buvo lavonas, tačiau atgijo!

¹⁵⁶ „Nors ir mirtų, bus gyvas!“ Lavonas atgijo, nes susilietė su Žodžiu. O, ką Jis padarys, kai yra susiliečiama su tuo Žodžiu! Tai ir yra paguoda.

¹⁵⁷ O, kartą žmonės tai pamatė – grupelė galilėjiečių, galbūt žvejai, – jie turėjo vargšą senolį, kuris taip sirgo, kad vargiai begalėjo atsikelti iš lovos, ir jie pamėgino atnešti jį pas Žodį. Ir jie negalėjo rasti vietos, nes ten buvo daug alkstančių Dievo. O namai buvo perpildyti – ta lūšnelė, žvejo trobelė prie upės. (Jų stogą dengdavo truputis čerpių.) Ir, norėdami atnešti šį žmogų prie Žodžio, jie negalvojo, kiek tai jiems kainuos. Jie išardė stogą, bet ką, kad tik susiliestų su Žodžiu. Ir kai tik Jis, Žodis, pamatė nuleidžiamą gultą, Jis pasakė: „Atleidžiamos tau tavo nuodėmės, sūnau. Imk savo neštuvus ir keliauk namo.“ Kodėl? Jis susilietė su Žodžiu! Suprantate, jis patikėjo Juo.

¹⁵⁸ Taigi, jeigu jis būtų pasakęs: „Bet, žinai, aš pragulėjau čia jau tiek metų, aš negaliu to padaryti“, – iš to nebūtų buvę nieko gero.

¹⁵⁹ Bet kai jis susilietė su Žodžiu, jis priėmė Žodį, su džiaugsmu priėmė Žodį! „Aš tuo tikiu. Žinau, kad taip yra. Žinau, kad Jis yra Žodis.“ Todėl, kai tik jis susilietė su Žodžiu, tuomet pasiėmė gultą ir toliau jau vaikščiojo pats.

¹⁶⁰ Fariziejai pasakė: „Šitas Žmogus piktžodžiauja. Jis atleidžia nuodėmes.“

¹⁶¹ Paklausė: „Kas lengviau – ar pasakyti „Tau atleidžiamos nuodėmės“, ar „Imk savo neštuvus ir vaikščiook?“ Suprantate? O, tai bent. Jiems nepavyko pamatyti, kas Jis buvo! Jis buvo Žodis.

¹⁶² Kokia paguoda tiems galilėjiečiams! Jie taip Juo tikėjo, taip Jį mylėjo.

¹⁶³ Taigi, kartą jie pamatė Jį einant į Kalvariją. Jie išgirdo Jį sakant: „Valandėlė, ir pasaulis Manęs nebematys.“ O, aš... Žmogaus Sūnus turi eiti į Jeruzalę ir būti atiduotas į nusidėjėlių rankas, turi būti nukryžiuotas ir mirti. Kaip gi jie galėjo tai ištverti? Jų širdys buvo sudaužytos. Jie buvo prislėgti. Jie... jie buvo visai nusiminę. Kaip gi jie galėjo Jį palikti? Juk Žodis, apie kurį kalbėjo pranašai, išminčių žodžiai ir visi didieji šventi vyrai nuo pat pasaulio pradžios kalbėjo apie tą Žodį, ir štai Jis buvo tarp jų.

¹⁶⁴ Bet tuomet pažiūrėkite, kokį pažadą Jis jiems davė. „Nepaliksiu jūsų našlaičiais. Nepaliksiu jūsų našlaičiais. Aš prašysiu Tėvą, ir Jis siųs jums kitą Guodėją, kuris yra Šventoji Dvasia, ir Jis liks su jumis per amžius, – Tiesos Dvasią, kurios pasaulis neįstengia priimti, nes nepažįsta Jos, nes Jos nemato ir nepažįstate... nepažįsta. O jūs Ją pažįstate! Jūs Ją pažįstate, nes Ji yra su jumis ir bus jumyse.“

¹⁶⁵ Štai taip! O kiek laiko Ji bus? Per amžius! Tuomet kas yra Dievo Žodis? Kas šiandien yra mūsų paguoda? – Tai, kuomet mes gauname Šventosios

ką Jam patikėjau, iki tos dienos.

¹⁴⁹ Aleliuja! Žinoma, jūs turite Dievo pažadą: „Kas tiki Mane, nors ir mirtų, bus gyvas. Kiekvienas, kuris gyvena ir tiki Mane, nemirs per amžius. Kurie tikės, tuos lydės šie ženklai.“ Mes turime pažadą, Dievo Žodį. Tai mūsų paguoda – pasilikti su Dievo Žodžiu.

¹⁵⁰ Taigi, visi šie didieji herojai (iš kurių daugelį aš čia pasižymėjęs, bet taupydamas laiką...), mes žinome, kad jie buvo paguosti Dievo Žodžiu. Štai ką jie darydavo – jie pažiūrėdavo į praeitį. Tai yra, vienas pažvelgdavo į praeitį ir pamatydavo, kaip kitas laikėsi Žodžio ir buvo paguostas, bei rado išeitį. O paskui tas kitas – jis pažvelgdavo į praeitį ir pamatydavo, ką padarė anas, todėl jis sekė Žodį ir rasdavo išeitį, buvo paguostas, žinodamas, kad turi Dievo pažadą. Pasirodydavo sekantis – jis jautė ant savęs Dvasią ir žinojo, todėl sekė Dievo Žodį, rado paguodą, kaip ir tas. Kiekvienas iš jų laikėsi Dievo Žodžio, kuris ir buvo paguoda.

¹⁵¹ O broli, dabar išklausk štai ką: kartą tas Žodis tapo kūnu. Štai taip. Tas Žodis tapo kūnu žmogaus pavidalu. Dievo Žodis, kuris suteikdavo paguodą, tapo Žmogumi čia, tarp mūsų. Mes galėjome savo rankomis liesti Dievo Žodį, galėjome paspausti ranką Dievo Žodžiui. Jis buvo Žodis. „Pradžioje buvo Žodis, tas Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas. Tas Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų.“ Tas Dievo Žodis tapo kūnu, Guodėju. Jis gyveno čia, žemėje. Mes matėme, kad Jis buvo Žodis. Jis elgėsi kaip Dievas, Jis atrodė kaip Dievas, Jis pamokslavo kaip Dievas, Jis gydė kaip Dievas – Jis ir buvo Dievas, visais požūriais Jis buvo Dievas! Jis kalbėjo kaip Žodis, Jis atrodė kaip Žodis, Jis pamokslavo kaip Žodis, Jis ir buvo Žodis! Amen.

¹⁵² O, kokia būtų paguoda prisėsti šalia Jo! Argi to nenorėtumėte? Pasakysite: „O, žinoma, norėčiau, broli Branhamai.“ Minutėlę. „Na, aš būčiau pribėgęs prie Jo, atsisdėjęs šalia, kai Jis buvo čia, žemėje!“

¹⁵³ Žemėje niekada nebuvo žmogaus, kuris būtų stovėjęs... visame plačiame pasaulyje, kuris būtų stovėjęs ir pasakęs: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas! – prie Lozorius kapo. – Kas tiki Mane, nors ir mirtų, bus gyvas!“ O, tai bent. Kas Jis buvo? Kas tai buvo? Tai buvo Žodis. Jis ir buvo Žodis. Nenuostabu, kad Jis stovėjo ten ir braukė ašaras nuo Savo akių kaip žmogus, ir galėjo kalbėti žmogui, kuris buvo miręs, keturias dienas išbuvęs kape, ir pasakyti: „Lozorius, išeik!“ Kas tai buvo? Tai buvo Žodis. Amen! Tai buvo veikiantis Žodis! Jis buvo Žodis. Tai buvo tas Žodis, kuris ateidavo pranašams. Tai buvo... Kiekvienas iš pranašų pranašavo apie Jį.

¹⁵⁴ Steponas pasakė sinedriono teismui: „Kas iš jūsų tėvų nepersekiojo tų, kurie regėjo Jo atėjimą, iš anksto regėjo Teisųjį, kuris sakė, kad ateis? Kurie iš jūsų tėvų jo nepersekiojo? O dabar jūs paėmėte Gyvybės Kunigaikštį ir užmušėte Jį!“ O, tai bent. „Jūs paėmėte Gyvenimo Žodį, nes Jis ir buvo Žodis!“

yra geras Dievas! Bet... Jis tikrai toks.

⁵⁴ Bet dabar, paimekime tokį pavyzdį: kas būtų, jei žmogus, žinodamas apie saulę ir tai, jog ji šviečia, tiesiog atsisako pripažinti tą saulės šviesą? Jis sako: „Aš tiesiog netikiu tuo.“ Ir jis nusileidžia į savo rūšį ir uždaro duris, ir tiesiog nė nenori žinoti, kad saulė šviečia: „Aš tuo netikiu.“

⁵⁵ Kas nors pasakytų: „O, tai šiluma! Tai sveika! Žmonės, gyvenantys saulės šviesoje, įgauna atspalvį, ir jie sveikesni, jei gyvena saulės šviesoje.“

⁵⁶ „Aš tuo netikiu,“ – pasakytų jis, tiesiog užsidarytų ir viskas. Taigi, toks žmogus būtų gaudžioje padėtyje. Būtų kažkas negerai su jo protiniais gebėjimais, jei žmogus taip elgtųsi.

⁵⁷ O jei žmogus užsidaro nuo dvasinės Dievo Švie... Saulės Šviesos, tuomet kažkas negerai su jo dvasine būseną. Juk kai žmogus atsisako vaikščioti vedamas gerojo Dievo, kaip mūsų Dievas, kuris yra mūsų paguoda ir stiprybė... O gyvenant Jo Saulės Šviesoje augama dvasiškai. Gyvenant Jo Saulės Šviesoje, Jo Šlovės spindėjime, stiprėjama dvasiškai. Juk didžiausia privilegija, kurią mes turime – tai gyventi Dievo Šlovės Šviesoje. Pažiūrėkite į gerus, sveikus krikščionis.

⁵⁸ Jei vyras arba moteris užsidarytų kokiame nors rūsyje ir nenorėtų matyti saulės šviesos – natūralios saulės šviesos, – kurią Dievas davė žmogui, bet kuria šis atsisako tikėti. Ir dėl savimeilės jis užsidaro. Toks žmogus greitai susirgs mažakraujyste, išblykš, nebeturės jėgų, praras sveikatą ir greitai... nes jis užsidarė nuo tikros Dievo jam duotos privilegijos. Teisingai. Jis padarė tai sąmoningai.

⁵⁹ Tuomet, jei mes užsisklendžiame nuo Dievo Šlovės, nuo Šventosios Dvasios krikšto arba Dvasios bendravimo, tai nespėjus apsidairyti tampame išblyškusiaisiais, liguistais krikščionimis: mūsų išgyvenimai mažėja, blėsta, ir, didiesiems išbandymams atėjus, mes susigūžiame ir atsitraukiame atgal.

⁶⁰ Reikia tokio kario, kuris gyvena Dievo Šviesoje, reikia tokios dvasios, kuri pažįsta Dievą, kurioje nėra nė vilnelės abejonės – tokie gali stovėti sunkumų viduryje ir surikti: „Mano Atpirkėjas gyvas!“ Aleliuja. Štai taip. Matote?

⁶¹ Mes užsisklendžiame, ir žmonės tai daro automatiškai. Mes taip darome todėl, kad mums to norisi. Bet Dievas yra geras, Jis mus tuo aprūpina. Tačiau šiandien pernelyg daug kas nenori įgauti tos sveikos būsenos su Dievu, nenori būti sveiki krikščionys, turėti sveiką dvasią. Jūs tikrai pakovotumėte už sveiką kūną, bet kuris pakovotų. Bet juk tas kūnas, kiek sveikatos beždėtumėte į tą kūną, sugrįš į dulkes.

⁶² Bet, o, mano broli, siela negali tapti per daug sveika! Ir kiekvieną kartą, kai ji auga, ji auga tvirtybėje ir malonėje, ir Dievo jėgoje. Mums reikia vaikščioti Dievo Saulės Šviesoje, nes Jis yra geras.

⁶³ Mes turime didį paveldą, didžią šventą nuosavybę, patikėtą mums.

⁶⁴ Dabar jums galėtų kilti klausimas: „Broli Branhamai, tu kalbi apie Saulės Šviesą, kad didi Dievo šlovės Saulės Šviesa išgydo dvasią, padaro mus stipriais krikščioniais?“ Būtent dėl to šįvakar mes ir esame čia, kad išsiaiškintume, kaip mums visa tai gauti, iš kur tai ateina, kas tai yra? „Parodyk man, kas tai yra, broli Branhamai. Ar galiu tai nusipirkti vaistinėje? Kas tai per vitaminas?“

⁶⁵ Vaistinėje to nenusipirksi, bet to gausu tiesiog šalia jūsų, jei tik tai priimsite. Tereikia žinoti formulę, kaip tai priimti.

⁶⁶ Vaistinėje gali būti vaistų, bet reikia gydytojo, kuris diagnozuotų ligą. Jei jis to nepadarė, tai gali jus pražudyti.

⁶⁷ Todėl jums reikia žinoti ligos diagnozę. Negalite tiesiog nueiti, surasti nusidėjėlį ir duoti jam Šventąją Dvasią. Pirmiausia jis turi atgailauti. Jis, jo visos nuodėmės turi būti nuplautos. Jis turi būti paruoštas šiam didžiam Vitaminui, kurį jam ruošiamasi duoti.

⁶⁸ Taigi, mums patikėta šventa nuosavybė. Jūs žinote, kas yra patikėtoji nuosavybė. Ir mes turime paveldėjamą, paveldą, kurį paveldime kaip tikintys vaikai. Tai šventa nuosavybė. Ir ši šventa nuosavybė, mūsų šventas paveldas yra mums duotas Dievo Žodis, pilnas Dievo Žodis. Pats Žodis ir yra Vitaminas, pats Žodis, Dievo Žodis.

⁶⁹ Štai kodėl aš, kaip pasakyčiau, esu toks kategoriškas dėl šio Žodžio laikymosi. Nesvarbu, kas kur sakoma – jeigu tai neatitinka Žodžio, tai aš tuo netikiu. Suprantate? Jei norite tuo tikėti – prašom. Bet man reikia Žodžio, nes „daugūs ir žemė praeis, bet Mano Žodžiai niekada nenuvils.“ Taigi, turi būti tas Žodis.

⁷⁰ Aš gyvenu Žodžiu. Jėzus pasakė: „Parašyta: „Žmogus gyvens ne viena duona, bet kiekvienu Žodžiu, išeinančiu iš Dievo lūpų.“ O būtent Jis čia ir yra. Ir Jis duotas mums kaip paveldas. Tai mūsų paveldėjimas – Žodis. O Dieve, leisk mums suvokti viso to gilumą.

⁷¹ Tai... tai mūsų privilegija. Tai ši šventa patikėtoji nuosavybė, kurią Dievas patikėjo Savo Bažnyčiai. Dievas davė Savo Žodį Savo Bažnyčiai. Ir tas šventas paveldas yra mūsų, tai dovana nuo Dievo, – ne tam, jog tiesiog eitume į kompromisą dėl Jo ir iškirptume tą, bei išmestume aną, ir pridėtume dar kažką, kad atitiktų mūsų pačių skonį, bet kad pamokslautume pilną Žodį, visą Evangeliją. Mūsų, kaip krikščionių, pareiga yra laikytis to ir tikėti tuo. Kai žinome... „Jei širdis mūsų nesmerkia, tada mes žinome, jog turime Dievo palankumą.“

⁷² Bet kai mes žinome, kad kažką ignoruojame – tą didį mums priklausančią paveldą, kad jį ignoruojame (nes mūsų bažnyčia pareiškė, kad šiandien jie tuo nebetiki, kad tai skirta ne mūsų dienai), – jei mes tai ignoruojame, tuomet padarome žalą savo paveldėjimui.

¹³⁶ O žmonės mūsų laikais suvokia, kad patys neigia šią jėgą: „Turintys dievotumo išvaizdą, bet atsižadėję Šventosios Dvasios jėgos.“ Žinoma, tai atvirai rodoma tol, kol mes sugebame tai pamatyti.

¹³⁷ Mes esame ramūs, nes Dievo Žodis taip kalba ir sako mums: „Ir kurie tikės, tuos lydės šie ženklai.“

¹³⁸ Jis sakė, kad atsiras kritikų, kad jie visa tai sakys, todėl tai dar labiau turi mus raminti...

¹³⁹ [Tuščia vieta juostoje – Red.] Jis buvo paguostas, kai jis...

¹⁴⁰ Kas nors galėtų pasakyti:

– Minutėlę, čia, kitoje pusėje, yra vyriausiasis kunigas.

¹⁴¹ – Vyriausiasis kunigas ar ne vyriausiasis kunigas, vyskupas ar ne vyskupas, karalius ar ne karalius!

Štai ten sėdi Erodas, o Jonas sako: „Tau nevalia imti Pilypo žmoną ir gyventi su ja.“ Amen.

¹⁴² Ką jis turėjo? Dievo Žodį! Amen. Jam nerūpėjo, jis pamokslavo Jį be kompromisų. Jis turėjo Žodį, kuris buvo jo paguoda: „Dievas man pasakė, kas bus tas Mesijas.“

¹⁴³ – Na, ką gi, jei ir ateis koks nors Mesijas, ar nemanai, kad tai bus mūsų vyriausiasis kunigas? Ar nemanai, kad jis apie tai žinos?

¹⁴⁴ – Aš to nežinau, bet Dievas pasakė man, kad pamatysiu nusileidžiančią Dvasią. Ji pasiliks ant Jo. Būtent Jis ir bus Tas. Amen! Tai ir bus mano Mesijas!

Jonas pasakė: „Mano širdyje ramybė, laukiu, nes žinau Dievo pažadą. Kai Jį pamatysiu, aš Jį atpažinsiu.“

¹⁴⁵ Kartą leisdamiesi nuo kalvos atėjo Lozorius ir Jėzus, leidosi nuo kalvos, kad būtų... Įžengė tiesiai į vandenį.

¹⁴⁶ Ir Jonas pasakė: „Žiūrėkite, štai Jis! Tai Jis!“ Visi apsižvalgė ir nesugebėjo atskirti vieno nuo kito. Jie visi atrodė vienodai su savo barzdomis ir rūbais. Bet Jonas pasakė: „Aš Jį atpažinau, nes Jį lydi ženklas. Aš Jį atpažinau. Tai Jis! Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę.“

¹⁴⁷ Jėzus net nepakėlė Savo galvos, bet įžengė tiesiai į upę, kad būtų pakrikštytas. „Taip mudviem dera įvykdyti visą teisumą.“ Jis žinojo, kad šis yra Mesijas, nes jo širdyje buvo Dievo Žodis ir pažadas.

¹⁴⁸ O, mes galime būti tokie ramūs šįvakar; net kai gydytojas pasitrauks nuo lovos ir pasakys:

– Ta širdis tiesiog nebeatlaiko, pulso nebėra, kvėpavimas silpnėja... Jis miršta.

– Bet aš žinau, kuo įtikėjau, ir aš tvirtai įsitikinęs, kad Jis gali išsaugoti tai,

vakarą Jis man pasakė, – joks žmogus neatsilaikys prieš tave per visas tavo gyvenimo dienas“, – pasakė Jis. „Aš būsiu su tavimi.“ Ir Jis atkerta kiekvieną priešą. Jis stovėjo šalia manęs, kai nenusipelniau, kad stovėtų šalia, bet kadangi Jis tai pažadėjo, dėl Jo malonės aš visiškai pasitikiu tuo Žodžiu. Kodėl? Nes Jis taip pažadėjo! Jis taip pažadėjo, ir Jis sugeba tęsėti tai, ką pažadėjo. Teisingai.

Mozė tai žinojo. „Kaip tu pereisi tą jūrą?“

¹²⁸ Mozė atsakė: „Nežinau, bet Jis pažadėjo, kad bus su manimi.“

¹²⁹ Todėl niekada neikite per tiltą, kol jo nepriėjote. Būkite su Dievo Žodžiu ir Dievas atvers kelią, nes Jis ir yra Kelias. Taip. Mozė vylėsi tuo Žodžiu, kurį Dievas jam pasakė.

¹³⁰ Dabar Jonas – manau, šįryt mes jį paminėjome. Nesu tikras, bet manau, kad mes minėjome Joną Krikštytoją. Dykumoje, jei kas nors, jam užkilus ant... Pasakė:

– Tu tik pažvelk! Šiandien Izraelyje daugiau nei du milijonai žmonių. Kaip tu atpažinsi šį Mesiją? Kaip atpažinsi?

– Jis bus eilinis žmogus. Jis bus vienas iš Dovydo sūnų.

¹³¹ – Per ką iš Dovydo giminės Jis ateis? Tokių yra tūkstančių tūkstančiai. Kaip tu Jį atpažinsi? Kaip sugebėsi pristatyti Jį pasauliui ir žinoti, kad tai yra Jis?

¹³² Jis atsakė:

– Aš turiu Dievo Žodį. (Amen.) Aš Jį atpažinsiu!

Jis pasakė:

– Dabar yra Stovintis jūsų tarpe (amen), dabar tarp jūsų stovi Tas, kurio jūs nepažįstate. Jis krikštys jus Šventąja Dvasia ir Ugnimi.

– Kaip tu Jį atpažinsi, Jonai?

¹³³ – Aš remiuosi Dievo Žodžiu, nes dykumoje Dievas, liepęs man eiti krikštyti vandeniui, pasakė, jog ant ko aš pamatysiu nusileidžiančią ir pasiliekančią Dvasią, būtent Tas ir krikštys Šventąja Dvasia ir Ugnimi.

¹³⁴ Jonas pasakė: „Jis ten stovėjo, bet aš Jo nepažinau.“ Jis buvo eilinis Žmogus: Jis buvo apsirengęs kaip žmogus, atrodė kaip žmogus, Jis buvo Žmogus. Pasakė: „Aš Jo nepažinojau, bet Tasai dykumoje man pasakė: „Tu pamatysi ženklą, ir tai bus Dvasia, pasilieianti ant Jo. Būtent Jis tai darys!“ Jonas nebijojo suklysti, nes jis pažinojo Jį! Amen!

¹³⁵ O, tuomet kaip gi mes galime suklysti, jeigu Jėzus pasakė: „Kurie tikės, tuos lydės šie ženklai: Mano Vardu jie išvarinės demonus ir kalbės naujomis kalbomis, ims plikomis rankomis gyvates arba jei išgers mirtinų nuodų, jiems nepakenks, ir jie dės savo rankas ant ligonių, ir tie pasveiks.“

⁷³ Mes visi amerikiečiai; aš taip manau, šioje bažnyčioje šįvakar. Mes visi – Amerikos piliečiai. Mes džiaugiamės, kad esame amerikiečiai. Bet vis dėlto, kas nutiko mūsų amerikietiškam paveldui? Kas nutiko? Mes pradėjome eiti į kompromisą. Ir kai tik priėmėme kompromisą, mes praradome savo paveldo šventumą, nes sutikome su kompromisu. Mes renkame prezidentus keturioms kadencijoms, – tai pažeidžia konstituciją. O šiandien mes tai darome. Ir mes net... Net šis mokėjimo už automobilių stovėjimą skaitiklis, pastatytas gatvėje, prieštarauja konstitucijai. Konstitucijoje nėra tokio dalyko. Tai prieštarauja konstitucijai, o mes vis tiek tai darome. Ir ko tik nedarome, prieštaraudami tiems principams, kuriais remiantis buvo įkurta šita šalis. Mes viską darome priešingai, taip prarasdami savo paveldą. O kodėl? Mes einame į kompromisą, nepaisydami principų, kuriais remiantis ji buvo įkurta.

⁷⁴ Tepadeda man Dievas, tepadeda Dievas jums, kaip krikščionims, niekuomet neiti į kompromisą nei dėl vieno Žodžio iš Dievo Žodžio! Ši šventa nuosavybė buvo įteikta bažnyčiai, ir nuostabu yra turėti šią Evangeliją, pilną Evangeliją, pamokslauti Ją niekur neinant į kompromisą, pamokslauti būtent taip, kaip parašyta, gyventi Ja būtent taip, kaip parašyta. Koks šventas pavedimas.

⁷⁵ Ir jei mes apskritai tikimės, kad šis Žodis kada nors išsipildys, jei apskritai tikimės, kad Dievas ištesės Savo Žodį, tuomet turime Jo laikytis būtent taip, kaip Dievas Jį parašė. Štai kodėl – jei laikysitės Jo būtent taip, kaip Dievas Jį parašė – jūsų tarpe vyks visokiausių dalykų, – kiekvienas Žodis išsipildys!

⁷⁶ Aš jau dabar net pats laikiu, kada pamatysiu ateinant sudrebinančią jėgą, kuri labai greitai sudrebins tautas!

⁷⁷ Jei Dievas galėtų kontroliuoti žmones! Jei Jis rastų vyrą arba moterį, kurie neitų į kompromisą dėl Jo Žodžio, bet stovėtų lyg amžių Uola, kurie tikėtų kiekvienu Jo Žodžiu ir tikėtų, kad Jis už to slypi... O tuo tikintis žmogus turi ir elgtis pagal Jį. Jei nesielgiate pagal Jį, vadinasi, netikite Juo. Bet jei Juo tikite, taip ir elkitės! Ir jūs galite leisti Jam veikti, ir Žodis bus jummyse.

⁷⁸ Mes praradome savo paveldą, nes paprasčiausiai einame į kompromisą. O eidami į kompromisą nebegalime tikėtis, kad Dievas tęsės Savo pažadą mums, nes mes sulaužėme šventą pavedimą ir paniekinome nuosavybę, kurią Dievas mums patikėjo. Saugokime šią patikėtą nuosavybę, išlaikykime ją tyrą, išsaugokime ją šventą. Laikykitės kiekvieno Žodžio be jokių kompromisų! Patikėkite Dievo Žodžiu ir tikėkite Juo, elkitės pagal Jį, laikykitės Jo, nesvyruokite! Štai ką mes turime daryti. Štai ko ieško Dievas.

⁷⁹ Kaip šįryt sakiau per pamokslą, per mūsų pamokslą šį rytą, kalbėdamas tema „Mums pridera, – arba, – taip mudviem dera įvykdyti visą teisumą“. Tai priklauso nuo mūsų, nuo tų, kuriems buvo įteiktas Žodis! Mes turime likti su Žodžiu. O kai liekame su Juo, tai matome, kaip Dievas veikia tarp mūsų. Suprantate? Todėl mums reikia likti su Juo. Tai Dievo mums duotas paveldas.

⁸⁰ Tiesiog prisiminkime (kelioms minutėms) ir suraškime tuos vyrus, kurie laikėsi Dievo didžio švento pavedimo, kuris buvo Jo Žodis. Būtent tai mes ir paveldime – Žodį. Ir įtampos metu, sumaišties metu, sielvarto metu, pavojų metu jie rasdavo paguodą laikydamiesi Žodžio.

⁸¹ Žodis yra Dievo paguoda. Kai žinote ir galite pereiti net mirties šešėlio slėnį ir žinoti, kad Dievas taip pasakė – tai nuramina. Dievas taip pasakė!

⁸² Jūs negalite sakyti: „Na, taip pasakė pastorius, – arba, – taip pasakė bažnyčia.“

⁸³ Jūs galite sakyti: „Dievas taip pasakė!“ Štai kokią paguodą mes gauname. Štai kur aš dabar galiu rasti paguodą. Štai kur jūs radote sau paguodą. Dievas taip pasakė! „Kas tiki Mane, nors ir mirtų, bus gyvas. Kiekvienas, kuris gyvena ir tiki Mane, nemirs per amžius. Ar tai tiki?“ Matote, tai paguoda. Tokią paguodą mes gauname.

⁸⁴ Nojus. Aš kalbėjau apie jį, man rodos, šįryt, – jis turbūt gavo tokią paguodą, nepaisant iš visų pusių supusios kritikos. Žinoma.

⁸⁵ „Ir pasaulis neįstengia Jos priimti, – Jėzus taip pasakė, – nes Jos nepažįsta. O jūs Ją pažįstate ir esate matę, ir Ji yra su jumis ir bus jumyse.“

⁸⁶ Nojus buvo sutikęs Dievą, jis girdėjo Dievą, jis turėjo Dievo Žodį, todėl nebuvo jokio skirtumo, ką kalbėjo visi kiti – juk Nojus turėjo Dievo Žodį. Todėl jam tai buvo paguoda, kai kritikai ateidavo tėti savo reikalo, – kritikuodavo jį, – ir mokslininkai sakydavo: „Kaipgi tas vanduo gali kristi iš dangaus, kai jo ten nėra? Mes galime įrodyti, kad ten nėra vandens. Nojau, tu fanatikas! Nagi, aš galiu įrodyti tau, kad esi fanatikas! Pažvelk čia, kur gi ten yra nors truputis vandens? Parodyk man!“ Galbūt jie turėjo teleskopus, pro kuriuos galėjo pamatyti šimtą dvidešimt milijonų šviesmečių, kaip kad šiandien mes turime. Taigi, jūs žinote, kad tuomet dar niekada nelijo. Tačiau Nojus vis dėlto buvo ramus, nes jis turėjo Dievo pažadą. Amen.

⁸⁷ Ką jis padarė? Jis ėmėsi statyti arką. „Kaip kvaila!“ Galimas dalykas, kad tada dar nebuvo valčių. Tais laikais nebuvo jokių ežerų ir upių, ir kažko panašaus, todėl jokių valčių jiems nereikėjo. O jis štai stato kažkokią keistenybę. Ir visi juokėsi iš jo, ir to galėjo pakakti, kad atimtų iš jo ryžtą, – kiekvienas praeidamas pasakydavo: „Pažvelk į tą fanatiką ant kalvos! Kokią ten lūšną jis stato? Kas čia per įrenginys? Ir pažiūrėk, iš ko jis tai stato! Juk tai nesąmonė.“ Bet vis dėlto Nojus turėjo paguodą, nes jis turėjo Dievo Žodį. Tai buvo paguoda; jis žinojo, kad Dievas taip pasakė. Amen. Dievas taip pasakė, ir baigta. Dievas taip pasakė.

– Iš kur žinai, kad lis?

– Dievas taip pasakė.

– Iš kur žinai, kad vanduo kris iš viršaus?

– Dievas taip pasakė.

labiau nei kada nors iki tol. Bet jie buvo ramūs! Kodėl? Žinojo šitai, kad „mūsų Dievas gali išgelbėti mus iš šios degančios ugnies“. Jie... jų ramybė vylėsi Dievo, kuriam jie tarnavo, gebėjimu. O, čia tai bent!

¹¹⁹ Remtis Jo gebėjimu, – štai mano viltis ir ramstis. Aš remiuosi Jo gebėjimu. Remiuosi Jo malone, – ne tuo, kas aš esu, o tuo, kas yra Jis. Aš remiuosi Jo pažadu, nes Jis pažadėjo ir patvirtino pažadą priesaika. Ir aš žinau, kad mes turime amžinąjį Gyvenimą. Teisingai.

¹²⁰ Jis rėmėsi tuo. Žydų jaunuoliai pasakė: „Jis gali išlaisvinti mus. Vis dėlto, jeigu Jis to nepadarys, mes niekada nenusilenksime tavo statulai.“ Man tai patinka, tikrai taip.

¹²¹ Net jeigu Jis mane galiausiai atmes (bet kuris krikščionis galėtų pasakyti), net jeigu Jis išmes mane į amžiną atskyrimą, vis tiek aš mylėsiu Jį, vis tiek Jis mano! Pragare aš vis tiek galvosiu taip pat, kaip galvoju dabar, aš vis tiek Jį mylėsiu. Nors prabėgs amžiai, aš vis tiek Jį mylėsiu, nes kažkas mano širdyje įvyko, kažkas atsitiko.

Jei turėčiau gyvenimą vieną,

Jei turėčiau jų tris,

Būti toks, kaip Kristus Jėzus

Norėčiau būti dar vis!

Teisingai, nes kažkas įvyko. Jis yra mano Gyvenimas, Jis atėjo pas mane.

¹²² Mozė žinojo. Kai Mozė jautė tą atsakomybę už du milijonus žmonių, išvesdamas juos iš Egipto: kaip jis juos maitins? Du milijonus žmonių, su moterimis, nešančiomis ant galvos truputėlį užminkytos duonos, keturiasdešimčiai klajojimo metų, kaipgi jis juos maitins? Kiek kūdikių galėjo gimti kiekvieną naktį tokioje žmonių grupėje? Kiek senų ir ligotų? Kiek drabužių jie sudėvės? „Iš kur aš gausiu rūbų? Kur juos maitinsiu? Aš atėjau pas juos kaip vedlys. Kaip galėsiu visa tai padaryti?“

¹²³ Mozė tuo rėmėsi, nes Dievas pasakė: „Tikrai Aš būsiu su tavimi.“ Štai jo paguoda: „Tikrai Aš būsiu su tavimi!“ Tai viskas, ko jiems reikėjo, – kad Mozė remtųsi Dievo pažado paguoda: „Aš tikrai būsiu su tavimi, Moze.“ Tuomet tai jau ne Mozės reikalas, kaip jie bus pamaitinti.

¹²⁴ „Kaip ketini tai padarysi, Viešpatie?“ Mozė tokio klausimo neuždavė.

¹²⁵ Ne mano reikalas uždavinėti klausimus, ne jūsų reikalas uždavinėti klausimus. Mūsų reikalas – tikėti Juo ir Jam paklusti, ir jaustis patogiai remiantis Jo pažadu: „Dievas taip pasakė, ir taškas.“

¹²⁶ Kartą kažkas manęs paklausė: „Broli Branhamai, ar tu nebijai, kai išeini už sakyklos ir tau meta iššūkį? Ar kartais nebijai, stovėdamas toje eilėje, kad įvyks klaida?“ Tikrai ne!

¹²⁷ Aš nebijau, nes visiškai pasitikiu Jo Žodžiu: „Aš būsiu su tavimi, – kai tą

vadino jį fanatiku! Kai Abraomui viskas klojosi blogai, ką jie būtų pasakę?

– Kur eini, Abraomai, su šiuo berniuku?

– Einu jį paaukoti.

– Kodėl?

¹¹³ – Na, jeigu Jis yra Jehova... Kai Jis kalbėjo man – Visagalis Dievas, El Šadai, Krūtinė, – man būnant šimto metų, o mano žmonai – devyniasdešimties, Jis davė man šį vaiką. Taigi, jei tas pats Dievas reikalauja šio vaiko gyvybės (aš ir taip gavau jį kaip iš numirusių), tai aš esu tikras, kad Dievas gali jį prikelti iš numirusiųjų. Kodėl? Tai buvo jo paguoda.

¹¹⁴ Ir senasis Jobas savo laiku pasakė: „Jei Jis mane ir nužudys, aš Juo pasitikėsiu.“ Jis buvo įsitvirtinęs Žodyje. Jis žinojo, ką sako Žodis, ir tai buvo jo paguoda. Toks buvo jo tikėjimas, kad jis bus priimtas, kad gaus palaikymą.

¹¹⁵ Ir Abraomas žinojo, kad Jis yra Dievas. Todėl, jeigu jo sūnus... Jis buvo apmiręs, Saros įščios buvo apmirusios, jo vyriškumas buvo apmiręs ir vis dėlto Dievas davė jam šitą berniuką, nes Jis jam tai pažadėjo. Ir jeigu Tas pats, kuris tai pažadėjo, liepė jam paaukoti sūnų, jis žinojo, kad Dievas gali prikelti jį iš mirusiųjų.

¹¹⁶ Taigi, jei Dievas, kuris prikėlė mane iš mirusiųjų – mane, nusidėjėlį, – mirusį nuodėmėje ir nusikaltimuose... Jis atgaivino mano sielą, Jis man kai ką padarė, Jis jums kai ką padarė. Jis paėmė iš manęs tą pasaulietišką dvasią, Jis paėmė tą pasaulio troškimą, Jis pakėlė mane virš šitų šešėlių ir davė man Šventosios Dvasios krikštą. Jei mano Dievas gali tai padaryti, tai mirtis nepajėgi manęs nuo Jo atskirti! Štai taip. Niekas negali manęs atskirti! Štai paguoda. „Kas tiki Mane, nors ir mirtų, bus gyvas.“ Teisingai. Aš žinau. „Tas, kuris valgo Mano kūną ir geria Mano Kraują, turi amžinąjį Gyvenimą, ir Aš jį prikelsiu paskutiniąją dieną.“

¹¹⁷ Jei Dievas sugebėjo mane ištraukti, kai buvau purve ir nuodėmėje, ir pakėlė mane, kad tapčiau krikščioniu, jei Dievas sugebėjo mane paimti, kai buvau suglumęs ir apimtas sielvarto, ir buvau štai tokios būsenos – apgailėtinas vargšas – ir pakėlė mane, kad duotų Amžinojo Gyvenimo viltį, kad pakrikštytų mane Šventąja Dvasia ir pripildytų Savo jėga ir šlove, tuomet Jis gali praveisti mane per mirties šešėlio slėnį ir priimti į šlovę kitoje pusėje, nes Jis tai pažadėjo. Tai mūsų paguoda.

Ant Kristaus stoviu aš tvirtai,

Kitur – tik smėlio pamatai.

¹¹⁸ Žydų jaunuoliai, eidami į liepsnojančią krosnį (kaip kalbėjome šį rytą), žengdami į liepsnojančią krosnį atiduoti savo gyvybės, parodė savo poziciją, kaip šlyri kalbėjome. Bet kas jiems nutiko? Jie pasakė: „Mūsų Dievas gali.“ Amen. Būtent to jie laikėsi! Ko laikėsi? Kas buvo jų paguoda? Po kelių minučių iš jų būtų likę tik pelenai. Krosnis buvo įkaitinta septynis kartus

Tokią paguodą jis turėjo Žodyje.

⁸⁸ Pažiūrėkime keletą minučių į šią arką, – ji ir buvo statoma gana fanatiškai. Ar jūs atkreipėte dėmesį, kad Pradžios knygoje Jis pasakė: „Pastatyk ją iš gofero medžio?“ Taigi, jeigu jūs kada nors nagrinėjote, kas yra gofero medis, tai jis beveik kaip balzamedis. Tai iš tiesų lengvas medis, kuris yra tartum kempinė, pilnas mažų ertmių. Kai medis gyvas, jame yra sula, o kai tik jį nukerti, sula iš jo išteka. Tada jis tampa kaip kempinė. Taigi, Jis pasakė: „Nestatyk jos iš gero, tvirto ąžuolo. Nestatyk jos iš sikomoro ar kokio kito tankaus pluošto medžio, bet pastatyk ją iš gofero medžio, iš lengviausios ir labiausiai akytos medienos rūšies, kokia tik galėtų būti.“ Nuleista į vandenį ji per minutę nuskęstų. „Pastatyk ją iš gofero medžio ir įrenk ją štai taip.“ Pasakė, kokio pločio ir kokio ilgio ji turi būti, bei liepė: „Įrenk joje patalpas, tris patalpas.“

⁸⁹ Koks nuostabus provaizdis: išteisinimas, pašventinimas, Šventosios Dvasios krikštas – trys patalpos. Matote? Ir atminti, Jis pasakė: „Įrenk joje langą.“ O langas buvo ne iš šono, jis buvo viršuje. Suprantate? Išteisinimas – Liuteris, pašventinimas – Veslis, Šventosios Dvasios krikštas – ir Šviesa šviečia į vidų. Tai Dievo Saulės Šviesa, kurioje mes turime gyventi ir vaikščioti Šviesoje! Atminti, apatiname aukšte buvo ropliai, o antrame aukšte buvo paukščiai, bet viršutiniame aukšte buvo Nojus ir jo šeima, pačiame viršuje, kad jie galėtų matyti ir į vidų patektų šviesa.

⁹⁰ Taigi, Jis pasakė: „Kai pastatysi ją iš gofero medžio, kai viską pastatysi ir įrengsi, tuomet Aš noriu, kad ją išteptum derva iš vidaus ir iš lauko.“

⁹¹ Na, vieną dieną aš nagrinėjau, kokia tai buvo derva. Mums derva yra smala, kuriai gauti mes paimame chemikalus ir... ir pagaminame smalą, ir ją naudojame tiesiant kelius ir... ir plyšiams, ir taip toliau, tą smalą. Bet tais laikais buvo kitaip. Ten augdavo kanifolijos medis, ir jie paimdavo šį visada žaliuojantį medį ir nukirdavo. Ir užuot turėję įrankius, kuriuos mes... kaip mes šiandien darome, siekdami išgauti kanifoliją, jie daužydavo tą medį. Ir jie daužydavo tą medį tol, kol sula ir kanifolija ištekdavo, paskui įkaitindavo ją ir pildavo ant šio minkšto gofero medžio, kuris buvo pilnas... kaip kempinė, ir tiesiog ją sugerdavo. O paskui, kai ji sukietėdavo, negalėdavai net vinies į jį įkalti. Suprantate? Jis buvo pasiruošęs priimti. Tai kaip Kristus.

⁹² Tai bažnyčia. Suprantate, bažnyčia turi ištuštinti save ir tapti iš tiesų lengva; išmeskite iš savęs visą denominaciją, išmeskite iš savęs visą pasaulį, išmeskite iš savęs visą netikėjimą ir atsiduokite.

⁹³ Ir buvo Kitas, kuris skyrėsi nuo mūsų, kuris buvo nukirstas savo jaunystėje. Ir Jis buvo sumuštas ir sudaužytas, „sužeistas už mūsų kaltes, sumuštas už mūsų neteisumą.“ Jis buvo daužomas tol, kol Jo Gyvybė išsiliejo kaip kanifolija iš medžio.

⁹⁴ Ir, o, kaip krikščionis gali Ją sugerti, o, jei esi tuščias! Bet pirmiausia tu turi tapti tuščias. Visa bėda, kad mes nenorime ištuštinti savęs. Bet išmeskime visas savo mintis, visus savo tikėjimo mokymus, visas savo knygas ir permirkime Šventąja Dvasia, kuri yra Dievas Savo Žodyje.

⁹⁵ Tuomet ji galėjo plaukti per audrą, galėjo slysti jūrų paviršiumi, nes buvo kietesnė už bet kokį kitą medį. Niekas negalėjo jo pakeisti, – niekas. Arkos likučių vis dar yra išlikę, praėjus šešioms tūkstančiams metų. Ir randama jos dalių, nes jų išliko, kadangi ji buvo tokia sukietėjusi dėl tos izoliacijos, atskyrusios nuo išorės teismų. Vandenis buvo teismai.

⁹⁶ Ir kai įeiname į Kristų per Jo sumuštą Gyvybę, sugeriamo Jį į savo organizmą, mes tampame taip paskiepyti nuo pasaulio dalykų, kad atlaikome rūstybę! Nors audra ir blaško, ir jūra nepalanki, tačiau šis laivelis atlaiko. Jis slysta toliau per bangas prie amžių Uolos.

⁹⁷ Nojus turėjo paguodą, kol jis statė šią, kol darė šitą arką. Jis žinojo, kad buvo paguostas, nes turėjo Viešpaties Žodį, kuris jam pasakė: „Štai nurodymai.“

⁹⁸ Tarkime, kas nors būtų pasakęs: „Klausyk, Nojau, ką tu turi omenyje statydamas tai... tai iš gofero medžio? Tu juk žinai, kas tai per medis. Jei čia būtų vandens, jis pats pirmas nuskęstų.“

⁹⁹ Bet, suprantate, Nojus laikėsi nurodymo. Jis turėjo Dievo Žodį, kuris buvo jo Guodėjas. Žodis buvo jo paguoda. „Aš nesuprantu, kodėl Dievas paskyrė man statyti ją štai taip, bet būtent taip Jis liepė daryti.“

¹⁰⁰ Aš negaliu suprasti, kodėl Dievas nori, kad daryčiau tai, ką aš darau! Negaliu suprasti, kodėl jis neleidžia man bendradarbiauti ir daryti visų kitų dalykų, ir eiti toliau su bažnyčia, bet tokie Jo nurodymai. Būtent taip Jis liepė statyti.

¹⁰¹ „O ką Jis ketina su tuo daryti?“ Nežinau! Aš tik privalau padėti ten siją ir jas prikalti. O šios sijos yra Dievo Žodis, ir Jame slypi mano paguoda (teisingai), nes yra statoma būtent taip, kaip Dievas liepė statyti. „Ant šios Uolos Aš pastatysiu Savo bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės.“ Teisingai. Kas tai yra? – Ant dvasinio apreiškimo, kad pažintume, kas yra Jėzus Kristus. Ne trečias trejybės asmuo – čia nėra trejybės. Jis yra Dievas ir tik Dievas, apreikštas kūne! Štai kur Jis stato Savo bažnyčią, „ir pragaro vartai jos nenugalės.“ Nors tuo parodyta, kad pragaro vartai bus nukreipti prieš ją, bet niekada nesugebės jos nugalėti.

¹⁰² Nojus, žinoma, Nojus suprato šiuos žodžius. Jis buvo ramus, nes žinojo, nepaisydamas to, ką sakė pasaulis...

¹⁰³ O jei pro šalį ėjo koks rangovas ir pasakė:

– Broli Nojau, žinai, kadangi tu palikai bažnyčią ir puolei į šį kraštutinumą, leisk man kai ką tau parodyti. Jeigu jau statai, tai kodėl nepaimi

gero, tvirto ažuolo?

– Ažuolas netiks.

¹⁰⁴ Jūs pasakysite:

– Na, aš galiu įrodyti, kad ažuolas tvirtesnis nei šita mediena.

¹⁰⁵ Visai nesvarbu, koks tvirtas bebūtų ažuolas, Dievas tiksliai nurodė gofero medį. Dievas ketina su tuo medžiu kažką padaryti. Jis turi jam kažkokį priedą.

¹⁰⁶ Kai kurie iš jų sako: „Tai kodėl tu nesusirandi bažnyčios, į kurią plūsta minios intelektualų, gerai apsirengusių ir prisižiūrinių, kurie galėtų tau gerai mokėti ir panašiai, ir kur pamokslautum Evangeliją? Kodėl pamokslauji saujelei vargšų? Ir tu kone badmiriauji ir taip toliau, ir panašiai.“ Jie sako tai pamokslininkams, kurie stovi už Tiesą. Bet, o, broli, aš negaliu tau atsakyti! „Kodėl nesusirandi intelektualų draugijos, ko nors, kas bent mokėtų abėcėlę!“ Hm.

¹⁰⁷ Nėra jokio skirtumo, kas tai per žmonės. Tiems, kurie nori priimti Kristų, – Kristus su jais kažką daro. Tai... tai tokie žmonės, tai toks asmuo, kuris galbūt ir abėcėlės nepažįsta, bet, net jei ir nepažįsta – jis pažįsta Kristų, o čia ir yra skirtumas! Suprantate, tai... tai ne padėtis visuomenėje, ne „mėlynas kraujas“, į kurį tu pretenduoji, tai Jėzaus Kristaus Kraujas, kuris... kuris mus įtvirtina ir apsaugo Jame.

¹⁰⁸ Paminėkime dar vieną, kol apie tai kalbame. Jobas – man patinka kalbėti apie Jobą, juk tas žmogus turėjo Guodėją. Kas buvo jo Guodėjas? – Dievo Žodis. Dievas pasakė jam, kad jis... jis bus teisus tol, kol aukos tą deginamąją auką. Jobas tvirtai rėmėsi ta deginamąja auka. Nesvarbu, kokios stiprios bekilo audros, kiek vočių beatsirado, kiek visko buvo iš jo atimta, jis vis tiek laikėsi Dievo Žodžio! Jobui tai buvo paguoda.

¹⁰⁹ Kai jo žmonės atėjo – bažnyčios – ir bandė sutaikinti jį, ir kalbėjo: „Paklausyk, Jobai, paklausyk, juk tu žinai, kad nusidėjai. Juk tu žinai, kad pasielgei blogai. Nejaugi Dievas baustų tokį teisų žmogų, atimtų iš jo viską, ką jis turėjo: atimtų jo vaikus, sugriautų jo namus, padarytų visa tai ir atimtų tavo sveikatą? Ir štai tu sėdi čia, apgailėtinas vargšas. Kaip... kaip tu gali teisintis, Jobai, sakydamas, kad nesi nusidėjęs?“

¹¹⁰ Bet Jobas žinojo, kad nebuvo nusidėjęs, nes jis rėmėsi Žodžiu! Amen. Dievas reikalavo tos deginamosios aukos ir išpažinimo, o Jobas taip ir išpažino bei laikėsi Žodžio. Ir savo varge jis sušuko: „Aš žinau, mano Atpirkėjas gyvas, – amen, – ir paskutinią dieną Jis atsistos ant žemės. Ir net jeigu odos kirminai sunaikins šį kūną, tačiau aš savo kūne regėsiu Dievą.“ Suprantate, jo paguoda buvo Dievo pažadas, Dievo Žodis.

¹¹¹ Tokį paveldą mes turime – Dievo Žodį. Tai pažadas. Tikrai taip.

¹¹² Abraomas – šįryt mes kalbėjome apie jį. Šįvakar vėl norėčiau priminti jį kaip dar vieną liudytoją. Kokią paguodą turėjo Abraomas, nors žmonės galbūt